

28 april 2024 (5de zondag van Pasen)

Kiran Joy o.p.

Het lijkt erop dat onze God een speciale obsessie heeft voor wijnen en wijngaarden. Hij houdt zoveel van wijngaarden dat hij er altijd zijn persoonlijke zaak van heeft gemaakt. In het Oude Testament hebben we veel verhalen over wijngaarden. Het eerste wonder dat Jezus op aarde deed, was water in wijn veranderen in Kana. En bij het laatste avondmaal, veranderde Hij wijn, in Zijn eigen bloed om onder ons te blijven, zelfs onder de gedaante van wijn.

Waarom is God zo gefascineerd door de wijngaard en zijn vruchten? Er zijn veel antwoorden mogelijk. Laten we het, bij deze houden: omdat in Zijn ogen, de vrucht van de wijngaard voor ons het beste teken is van wat Hij van de mensheid verwacht. Zoals de wijn die de wijngaard voortbrengt het hart van de mens verblijdt, zo verblijdt de liefde die de mens voortbrengt Gods hart. Zoals weerklinkt in het Evangelie: “Hierdoor wordt mijn vader verheerlijkt dat gij rijke vruchten draagt.”

Toch blijft de werkelijkheid van onze menselijke wijngaard vaak achter bij dit ideaal. We blijken soms moeite te hebben om rijke vruchten voort te brengen, hebben moeite om harmonieus samen te leven, stellen elkaar teleur en groeien uit elkaar als uiteenlopende ranken. Alleen gelaten, lopen we het risico dat we God teleurstellen. Daarom dus, wordt Christus in het christelijke verhaal de centrale wijnstok die ons, de ranken, in staat stelt

om vruchten te dragen die God welgevallig zijn. Zoals Jezus verkondigde: "Ik ben de wijnstok, jullie zijn de ranken."

Vandaag de dag kunnen we dit opvatten als: "Ik ben Christus; jullie zijn christenen." En wat doen christenen? Christenen mogen dan divers en verschillend zijn – en een glimp van deze diversiteit mogen we vandaag in deze liturgie vieren - ondanks onze verschillen streven we ernaar om samen te staan, gesteund door Christus, en samen vrucht te dragen.

Maar voor vruchtbare groei is meer nodig dan alleen maar lidmaatschap of affiliatie; het vraagt om actieve deelname en transformatie. We moeten het snoeiproces ondergaan, waarbij onze tekortkomingen worden weggesnoeid, zodat de vrucht van de liefde kan bloeien.

We worden opgeroepen om in Christus te blijven, om standvastig met Hem verbonden te blijven, zodat we niet verdorren en onze vitaliteit verliezen.

Maar we kunnen nog een laatste vraag stellen: waarom vertrouwt God ons de taak toe, om de wijn van de liefde te produceren? Kon Hij die niet gewoon zelf scheppen? Hij heeft toch water in de beste wijn laten veranderen in Kana? Om welke mysterieuze reden verwacht Hij nu van ons, dat wij Hem van die wijn voorzien? Kan Hij die niet scheppen zonder een beroep op ons te doen?

Het antwoord ligt in de aard van de liefde zelf. God kan alles uit het niets scheppen, behalve één ding: de liefde waarmee Hij door mensen bemind wil worden. Die kan Hij niet scheppen! Hij kan die liefde alleen ontvangen voor zover wij bereid zijn Hem die aan te bieden. Hier kan Hij niet anders dan onze vrijheid respecteren, want zelfs als Hij ons eerst liefhad, zou een gedwongen liefde opnieuw geen ware liefde zijn. Ongetwijfeld is dit de goede vrucht die Hij van ons verwacht: onze liefde is de wijn die het hart van God verblijdt. Amen!